

Hồi thứ mười một

Không Trung Thất Diệu

Sáu người áo trắng còn lại cũng đều tái sắc ùn ùn đứng lên.

Tiếng kêu thảng thốt của lão già râu ria chưa dứt, một giọng cười âm trầm đã tiếp nối vang theo nghe như từ bên ngoài gian nhà cây vọng vào.

Liên theo đó, rèm song khẽ rung rinh, một quái nhân với bộ mặt xấu xí gớm ghiếc nhẩy vút vào giữa nhà nghênh mặt ngạo nghễ nhìn quanh...

Bảy người đều giật mình, cùng rút soạt trường kiếm ra khỏi vỏ.

Quái nhân áo xanh xấu xí nọ ung dung tiến đến gần lạnh lùng cất giọng:

- Bọn người đã nhận được ngọn phiêu ấy, vậy đã hiểu rõ quy củ của bốn giáo chưa ?

Gã trung niên áo trắng đứng nơi phía trái chìa mũi kiếm ra trước to tiếng quát :

- Ai cần biết quy củ của lũ mi, hãy đỡ kiếm đây !

Cùng với lời quát, trường kiếm trên tay liền chớp động loang thành một đạo bạch quang xẹt thẳng về phía khách lạ.

Lão già râu rồng mặt dài vội quát to ngăn lại :

- Lão tam không được nóng !

Gã đại hán trung niên thế kiếm vừa tung ra nửa phần đành phải hồi bộ thâu nhanh trở lại, nhưng đôi mắt vẫn trừng trừng hăm hực nhìn xoáy lấy quái nhân áo xanh.

Lão già mặt dài râu rồng thâm hắc nét mặt dần giọng hỏi khách lạ :

- Các hạ là người phái nào ? Có qui củ chi, bốn nhân lắng tai chờ nghe !

Quái nhân áo xanh cười khẩy :

-" Dạ Diệu Thân Ma" Hoa Phong, người đừng vờ hàm hồ, bốn thánh giáo gần đây tung hoành giang hồ với quy củ phiêu đến đâu là người chết đến đó, chẳng lẽ bọn người đều không biết à ?

" Dạ Diệu Thân Ma " Hoa Phong chính là lão già áo trắng râu rồng trố mắt kinh ngạc hỏi lại :

Sau hai mươi năm Xà Hà Tiên Tử tái xuất giang hồ đã tổ chức thành lập giáo hội chi ? Lão phu thật chưa hay biết.

Quái nhân áo xanh hừ lên một tiếng rõ to, vênh váo cất lời :

Bốn thánh giáo định là Thiên Bình Giáo, đến mồng chín tháng chín năm nay, sẽ chính thức khai đầu lập phái tại Lạc Nhạn Phong, hiện đã truyền thông điệp mời khắp giang hồ, kẻ nào không đi tham gia cuộc đại hội khai phái của bốn giáo tất phải chết dưới ngọn Kim Hà Phiêu !

Gã " Lang Diệu Phi Hồng " Cốc đa niên đứng vào hàng thứ năm trong Thất Diệu liền gay gắt hỏi :

- Các hạ hôm nay đến đây để truyền thiệp hay để thi hành giáo quy " Thấy phiêu mạng tử " ?

Quái nhân áo xanh ngửa mặt cười lạnh lãnh :

- Có hai nhiệm vụ, thứ nhất : Đến để thăm lữ “ Thất Điều ” các người, nếu như theo hẹn đúng ngày mồng chín tháng chín bằng lòng đến lạc nhận phong để tham gia cuộc đại hội khai phái của bốn giáo, tội chết hôm nay sẽ được miễn.

Dạ Điều Thần Ma lạnh lùng chen lời :

- Còn nhiệm vụ thứ hai ?

Quái nhân áo xanh cố ý trầm ngâm đôi chút để tăng thêm vẻ nghiêm trọng cho những lời sắp thốt, đoạn chậm rãi từng tiếng tiếp lời :

- Nghe đâu Thất Điều bọn người cùng lão hào thượng Huệ Nguyên có chút giao tình, giờ đây ta kỳ hạn cho các người đến mồng bảy tháng này cắt cho được thủ cấp của Huệ Nguyên tới gặp ta !

Không Trung Thất Điều nghe xong đều giật bắn mình, Dạ Điều Thần Ma thâm nhủ :

- Quái nhân áo xanh thấy bảy người đều lộ ra thần sắc ưu tư thâm trầm, lặng im chẳng thốt, không khỏi thét to :

- Nhiệm vụ ấy các người có thể hoàn thành chăng ?

Dạ quỷ Thần Ma sầm mặt cắt lời :

- Đây là mệnh lệnh của bốn giáo chủ quý phái, võ công đã đến mức siêu việt, muốn lấy đầu của Huệ Nguyên đại sư, dễ như trở bàn tay, hà tất phải cần đến bảy anh em chúng tôi hạ thủ ?

Quái nhân áo xanh giọng lạnh lãnh :

- Đây là mệnh lệnh của bốn giáo chủ, không được quyền hỏi nhiều!

Lão nhị “ Long Điều Kiếm Khách ” trong hàng Thất điều lòng đã nổi nóng, hừ giọng mũi luôn mấy tiếng, khinh khỉnh xen lời :

- Bảy anh em chúng ta chẳng hề tham gia Bình Thiên Giáo của bọn người, đâu có phận sự tiếp nhận cái mệnh thối ấy.

Quái nhân áo xanh cả giận, trừng mắt long lanh quát lớn :

- Nếu thế chúng tỏ là bọn người đều hết muốn sống !

Long Điều Kiếm khách đã hết phương dằn chế, ngoay râu rít giọng :

- Tên chuột nhắt mượn oai người lung lảng quá mức. Bằng vào bộ mặt xấu như heo của người, dám hống hách trước mặt không trung Thất Kiệt chúng ta được à ?

Trường kiếm trên tay hắn theo đó rít véo một tiếng, chọc thẳng đến ngực đối phương với một tư thế vô cùng quái lạ !

Quái nhân chỉ khẽ lắc người, thân hình biến mất đi như biến, Long Điều Kiếm khách rất đổi kinh mang vừa mới xoay người lại để truy địch, ngọn chưởng của đối phương đã nện mạnh vào lưng.

Cùng với tiếng gào thảm thiết, thân hình Long Điều kiếm khách văng bắn lên không trung, tống thẳng vào tấm vách cây trước mặt đánh bịch một tiếng và nặng nề rơi trở xuống sân nhà, bốn vó chồng lên trời, cả buổi chẳng bò dậy nổi.

Sáu người còn lại đều đứng ngây người ra sửng sốt ! Vì với trình độ kiếm thuật của Long Đẩu Kiếm Khách mà chỉ một chiêu đã gây đổ dưới tay đối phương, thử hỏi bảo sao họ chẳng bàng hoàng khiếp hãi?

Hoa Sĩ Kiệt không khỏi kinh ngạc, bảo thầm :

- Từ lâu nghe danh Thất Đẩu lưng lầy giang hồ, sao lại là hạng toi cơm như thế ?

Lão thứ tư trong bọn “ Hổ Đẩu Thân tiên thủ ” Tho Đại Tân, vội tháo nhanh bên thắt lưng một ngọn roi dài vàng óng ánh ra, vung nhanh vào không khí kêu “ phắc ” một tiếng to, vừa phóng tới định sanh tử với đối phương, Dạ Đẩu Thần Ma lập tức ngăn lại :

- Lão tứ chẳng nên vọng động !

Dứt lời ông quay sang phía quái nhân áo xanh, tiếp lời :

- Sự yêu cầu của các hạ, chẳng phải chúng tôi dám cãi song e Huệ Nguyên đại sư võ công rất cao, sợ e bảy anh em chúng tôi không làm xuể, mà còn thêm bứt mây động rừng, trái lại làm hại thêm sự việc.

Quái nhân áo xanh hân hoan cười to :

- Lời nói của người rất phải, muốn hại tánh mạng của lão trọc già Huệ Nguyên, chỉ có thể dụng trí mà không nên dùng sức, bảy anh em các người, đầu tiên nên dò xét cho ra chỗ ẩn tích của Huệ Nguyên nơi nào, sau đây...

Quái nhân áo xanh nói đến đây vụt thấp giọng kê sát vào tai Dạ Đẩu Thần Ma thì thào vài câu.

Dạ Quỷ Thần Ma không ngớt gục gặc đầu mỉm cười tỏ vẻ rất tán thành.

Quái nhân áo xanh vụt nghiêm trang, cất to tiếng nói tiếp :

- Biết người, biết mặt nhưng khó biết lòng, ta hiện có đem theo đây bảy sắc độc dược, các người chịu khó uống vào, trong vòng một tháng trở lại, cam đoan là độc tánh chưa thể phát tác, sự việc hoàn thành xong, đến gặp nhau tại Thiếu Lâm Tự ta sẽ đưa thuốc giải cho là chẳng còn cho lo sợ cả. Bằng trái lại độc tánh đến khi phát tác, không thuốc chi giải nổi.

Dứt lời quái nhân áo xanh lôi bên thắt lưng ra bảy gói thuốc màu sắc khác nhau, chia cho mỗi người một gói.

Thất Đẩu Đưa mắt nhìn nhau ngần ngại chẳng biết tính sao, Dạ Đẩu Thần Ma thở dài lên một tiếng đoạn ngửa cổ há họng trút sạch gói thuốc vào miệng !

Sáu người kia thấy đầu đảng của mình đã chịu uống không ai bảo ai cũng đều sau trước uống theo.

Dạ Đẩu Thần Ma ưỡn ưỡn ngồi phịch xuống ghế than lên :

- Chúng ta hôm nay kể như đã hết thời rồi !

Hoa Sĩ Kiệt mục kích xong cảnh tượng trước mặt, ngậm khiếp hãi cho âm mưu độc hại của Xà Hà Tiên Tử, vừa định rón rén rời đi, chợt thấy Dạ Đẩu Thần Ma ngừng đầu nghiêng mắt nhìn xoáy vào vị trí chàng đang ẩn mình.

Hoa Sĩ Kiệt lông tim nhảy thình thịch, hấp tấp định lách người rời đi...

Dạ Đẩu Thần Ma đôi mày rậm thình lình nhú lại, phát mạnh tay áo rộng, cất to tiếng quát :

- Ai thế ? Đứng lại !

Từ tay áo ông vọt ra một vật sáng bạc, chui nhanh qua kẽ hở của vách cây bần thẳng về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt dám đầu chậm trễ vội phát tay áo, tung ra một luồng tụ phong, đánh rơi vật sáng nọ, khẽ tung mình xẹt khỏi nơi ấy hơn ba trượng xa.

“ Kẹt ! ” một tiếng rít vang, hai cánh cửa song lập tức mở toát ra từ nơi ấy bảy bóng người bay vút ra chia thành ba mặt, vây tròn Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Động tác của Dạ Diệu Thân Ma quả là nhanh chóng chỉ thoáng mắt đã bắt kịp theo Hoa Sĩ Kiệt không đầy bảy bước xa, trầm giọng quát vang :

- Định chạy đi đâu ?

Lồng với tiếng quát, một đạo kinh phong nặng nề như ngọn Thái Sơn từ trên cao ập xuống đỉnh đầu chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vừa phát giác nghe hơi gió lạ, lập tức nhoài người nhảy ra trước, lộn thành một hình cánh cung vọt thẳng lên cao hơn trượng, vừa vặn ngọn kinh phong lướt qua bàn chân, tông thẳng vào cổ thụ trước mặt khiến thân cây bật tung cả rễ, đổ ầm xuống mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt giữa không trung bong chân lộn trái một vòng nhẹ nhàng đáp trở xuống.

Chân vừa chạm đất, lại gặp ngay mấy luồng kinh phong từ ba phía ập tới đột công, Hoa Sĩ Kiệt vội thét to :

- Chư vị hãy ngừng tay, tại hạ có lời muốn nói!

Một mặt cất tiếng gọi, chàng một mặt búng chân nhảy lên hai trượng cao để tránh những luồng cuồng phong của bảy người đang ập đến.

Dạ Diệu Thân Ma “ ô ” lên một tiếng kinh ngạc :

- Thuật khinh công của tên tiểu tử này quả chẳng vừa !

Miệng nói người đã thoát tới đuổi theo, “ coong ” một tiếng ngân vang, tay y đồng thời rút phẳng trường kiếm ra khỏi vỏ, phạt nhanh vào đỉnh đầu chàng.

Hoa Sĩ Kiệt cả giận, thét lên :

- ác đồ đáng chết lắm !

Dạ Diệu Thân Ma vội phát chiếc tay áo rộng, một luồng kinh phong theo đó bay ra, hóa giải tất cả cuồng kinh của đối thủ, buông tiếng cười lạnh nhạt :

- Té ra đồ đệ của Nga Mi phái, mau cúi đầu chịu trói để toàn thân !

Hoa Sĩ Kiệt dừng chân quay phắt lại, trợn đôi mắt sáng quắc như ánh điện nhìn khắp Thất Diệu xung quanh, thần sắc vô cùng ngạo nghễ.

Dạ Diệu Thân Ma lớn tiếng đáp lời :

- Ranh con vâng lệnh ai đến đây rình mò ? Khôn hồn nói thật ra !

Hoa Sĩ Kiệt bĩu môi cười khẩy :

- Thiếu gia vô tình đi tạt qua đây, chẳng phải cố ý dòm ngó chuyện riêng của các người. Chẳng qua các người cậy đông hiệp yếu, thật ta chẳng hiểu lý do gì ?

Dạ Diệu Thân Ma cười dài :

- Ranh con sao chẳng mở mắt ra nhìn cho kỹ nơi đây là đâu mà để cho người tự do xông xáo chứ ?

Hoa Sĩ Kiệt hừ khinh miệt :

- Gió trăng không kim cổ, rừng suối vốn thiên nhiên, cụm rừng già này không phải sở hữu độc của bảy người, tại sao ta chẳng có quyền đến ?

Lão tứ trong bọn Hồ Điếu Thần Thủ tánh nét nóng nảy nhất trong bọn, hùng hổ hét to :

- Ranh con, đi có đường nhưng về mất lối con ạ !

Chiếc trường tiên trên tay trái đồng thời phát mạnh kẹp theo tiếng xé gió lạnh người cuốn vút vào mặt chàng trai họ Hoa.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ gầm to một tiếng, lách bước nhích người sang cạnh, tay chưởng như đồng thời gian quật tréo trở lại.

Chiêu vừa rồi chàng đã áp dụng thức “ Đông Hải Đồ Kinh ” tuyệt học thứ năm của Thất Sát Thân Bà truyền thụ.

Nên khi chưởng thế vừa thoát ra, một tiếng “ rắc ” liên đó vang lên, ngọn roi vàng trong tay Hồ Điếu lập tức gãy thành hai đoạn.

Hồ Điếu Thần Ma không dần được khiếp hãi kêu lên :

- Đông Hải Đồ Kinh !

Người gã đồng thời bị hất bật ra, suýt chút nữa là ngã ngửa xuống đất, hổ khẩu tay tê buốt, nửa ngọn roi gãy còn lại cũng vụt khỏi tay rơi phịch xuống đất !

Dạ Điếu Thần Ma lại lớn tiếng quát :

- Ranh con, ngươi thật ra là ai ?

Hoa Sĩ Kiệt giọng lạnh như băng đá :

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt !

Dạ Điếu Thần Ma lạ lùng lặp lại :

- Hoa Sĩ Kiệt ? Một tên tiểu tử chẳng hề nghe danh lại biết ứng dụng chiêu tuyệt kỹ “Đông Hải Đồ Kinh”, ngươi phải chăng là truyền nhân của Thất Tuyệt Thân Bà ?

Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng cười mũi :

- Dạ Điếu Thần Ma, ngươi đừng khinh thường một kẻ hậu bối vô danh mà lắm, thiếu gia một đời chưa biết phản bội bạn bè, hành động những chuyện bại lý thương luân !

Dạ Điếu Thần Ma biến hẳn sắc mặt, quay sang sáu đồng bọn ra lệnh:

- Thằng ranh này đã biết rõ cơ mật của chúng ta, đêm nay đừng dung tha cho gã sống sót rời đi !

Bảy người đồng loạt xê nhích thân hình, vây tròn lấy Hoa Sĩ Kiệt vào giữa hậu tâm.

Lão thứ năm trong Thất Điếu là Lang Điếu Phi Hồng xe bước lên gầm to :

- Hoa Sĩ Kiệt, số của ngươi tận rồi !

Tiếng quát vừa thoát đi, trường kiếm trên tay lập tức hơi động thành một vầng hoa bạc, nhanh như sét giạt lao thẳng đến “ Huyệt đơn điền ” của đối thủ.

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ nhàng nhích tréo người sang bên tránh đi thế kiếm, thuận tay chộp nhanh trở lại quần đống cổ tay đối phương, vận sức siết chặt...

Lang Điếu Phi Hồng đau đớn rống lên một tiếng, trường kiếm trên tay văng rơi xuống đất.

Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp, ngéo tay một cái, thanh trường kiếm ánh lên ngập người đã lọt gọn vào tay.

Lão thứ sáu Báo Điếu Thiết Bút, chuyên xử dụng đôi bút Văn Xương, thừa ngay cơ hội chàng bận tay giao đấu vội quơ bút điểm nhanh tới.

Trước thế đột kích quá bất ngờ, Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng to, đẩy nhủi thân hình Lang Điếu Phi Hồng ra trước để làm bia đỡ đòn.

Báo Điếu Thiết Bút cả kinh, vội thâu nhanh ngọn bút trở lại, nhưng đã chậm đi một bước.

Lang Điếu rống lên một tiếng như sói tru, nơi lồng ngực đã bị đầu bút điểm rạch một vết dài, máu tươi bắn ra như suối !

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy tay đã cầm sẵn trường kiếm đứng im giữa trận lâm lâm uy phong !

Thất Điếu trước tình trạng ấy không khỏi âm thầm nể khiếp. Bọn họ không ngờ một gã thiếu niên chưa sạch mũi kia, lại có một thân võ công tuyệt vời đến thế !

Dạ Điếu Thân Ma hừ hừ trong cổ họng luôn mấy tiếng, nửa muốn xông tới nữa nhưng ngại ngần.

Hoa Sĩ Kiệt quát đôi mắt uy nghiêm sáng rực nhìn quanh khắp Thất Điếu, đoạn gần giọng tiếp lời :

Còn ai muốn thử sức cứ xông lên. Thiếu gia cảnh cáo lũ người, nếu còn có ý định hại Huệ Nguyên Đại sư Thiếu Lâm Tự để làm vật đầu phục kẻ ác nhân, Thiếu gia sẽ tàn sát tất cả lũ người không chừa một móng !

Lão thứ bảy của Thất Điếu là Lôi Điếu Khiếp Hồn trợn mắt quát to :

- Người là giống gì của trọc già Huệ Nguyên ? Nói mau !

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy lắc đầu :

- Huệ Nguyên đại sư với ta chỉ gặp mặt sơ qua mà chưa có duyên quen biết, chẳng qua vì bảo trì chánh nghĩa võ lâm, thiếu gia cấm không cho lũ người mưu sát vị đại sư đạo hạnh cao thâm ấy !

Lôi Điếu nhếch môi cười gần :

- Người là giống gì, với tư cách nào dám ngăn trở kế hoạch của anh em lão gia ?

Hoa Sĩ Kiệt ngửa cổ cười khanh khách :

- Võ công chính là tư cách ! Ha ha ! ha ha...

Lôi Điếu giận đến nhú chặt đôi mày, tay phải che kín trước ngực, tay phải nắm chặt thanh quyền, quật mạnh trở ra ...

Lập tức tiếng sấm ngấm ngấm vang trong không khí. Kẹp theo một ngọn quyền phong mạnh tựa sông xô thác dồn, bắn nhanh tới trước.

Hổ Điếu Thân Tiên cũng đồng thời quát to một tiếng song chưởng một lượt vung lên, chưởng ảnh đầy trời giăng mắc phủ chộp xuống đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt.

Dạ Điếu Thân Ma trong cổ họng hừ hừ chẳng ngớt trường kiếm trên tay cũng hoa lên, xốc tới thêm tay !

Bọn họ đều quyết tâm trong vòng đôi hiệp kết liễu cho được tánh mạng Hoa Sĩ Kiệt để nhem chuyện, nên vừa phát động đã ồ ạt xông lên phủ vây, không để cho Hoa Sĩ Kiệt có cơ hội rảnh tay đỡ đòn.

Trước thế quần công vạn phần nguy cấp ấy, Hoa Sĩ Kiệt hú lên một tiếng tựa rồng ngâm, tay kiếm vung tròn bố khắp chung quanh một màn kiếm khí để che hộ thân hình.

Bịch !...

Ngọn quyền như đỉnh thái sơn của Lôi Điều, tông mạnh vào màn kiếm khí vội vãng trở lại.

Cùng khi ấy chưởng phong của Hồ Điều cũng bị luồng kiếm đẩy bật trở lại, khiến thân hình gã bị chấn động loạn choạng thối lui ba bước.

Hoa Sĩ Kiệt nhích bước xê mình, đưa luồng kiếm quang véo qua người Lôi Điều đến đón ngay ngọn trường kiếm trên tay, Dạ Điều Thân Ma cảm thấy hổ khẩu tay tê buốt, trường kiếm cơ hồ văng rơi xuống đất, gã hốt hoảng vọt người thối lui lòng rất đổi khiếp hãi nhủ thầm:

- Nội lực của tên tiểu tử này quả là hùng hậu !

Hoa Sĩ Kiệt tung hoành giữa đám đông địch thủ như giao long rời ổ, phấn khởi oai phong quát lên một tiếng cực to, thế kiếm dọc ngang lồng lộn, “ soạt ” lên một tiếng rợn người, mũi kiếm đã xuyên thẳng vào nách Hồ Điều, một vòi máu đỏ lập tức phun ra. Hồ Điều chỉ kịp rú lên như sói tru và thân hình ngã sấp xuống, lăn lộn trên mặt đất.

Dạ Điều Thân Ma giận đến nghiến răng trèo trẹo thét to :

- Lão tam, lão lục mau ra tay, đêm nay phải hạ cho được tên tiểu tử này, lòng ta mới hả.

Lão thứ ba trong Thất Điều là Tọa Điều Kim Cang, tánh người có phần ngay thẳng hơn đồng bọn, từ nãy giờ đứng im một nơi chẳng chịu ra tay hòa công, chợt nghe lão đại gọi mình xuất thủ, lòng bất nhẫn nhủ thầm:

- Gã thiếu niên này khí thế anh hùng võ công lại rất cao, tất lai lịch chẳng nhỏ, ta hà cớ chẳng hỏi rõ thân thế gã trước ?

Nghĩ đoạn y liền tiến tới ba bước, rồn rảng cất lời :

- Thất Kiệt chúng tôi xưa nay chưa hề quen biết cùng các hạ, thế tại sao các hạ...

Hoa Sĩ Kiệt lúc đứng rình bên ngoài gian nhà cây, sớm đã nhìn thấy Tọa Điều Kim Cang, vẻ người có phần chính trực, trận ác đấu vừa mới xảy ra, y cũng chẳng xuất thủ tham gia, nên đối với y chàng đã dành riêng ít nhiều thiện cảm, chợt nghe y hỏi thế, liền cười nhẹ ngắt lời :

- Đã là kẻ trong võ lâm, cần phải giữ tâm địa hiệp nghĩa, tại hạ lỡ đã hiểu rõ âm mưu tày trời của Bình Thiên Giáo, tất phải có bốn phận tận lực ngăn trở những hành động trong phạm vi âm mưu đó, chư vị đáng lý ra không nên a tòng với đám người như nhuốc ấy...

Dạ Điều Thân Ma vụt quát lên :

- Lão tam bất tất phải cãi nhảm với tên tiểu tử này, gã đã liên tiếp đánh trọng thương lão tứ, lão ngũ, lại còn nghe trộm cơ mật của chúng ta, không thể nào dung tha gã được ! anh em hãy một lượt xông lên !

Tọa Điều Kim Cang bất mãn cất tiếng !

- Đại ca, chúng ta chẳng nên cậy đông hiệp người, lão tứ, lão ngũ vì học nghệ chưa tinh, tại sao lại gia tội trách người, còn như bí mật của chúng ta, chỉ cần Hoa thiếu hiệp đừng có thố lộ ra là được, cần chi sát phạt chém giết nhau ?

Dạ Điều Thân Ma chẳng bằng lòng :

- Không Được, giết người mới diệt được khẩu, chuyện này liên hệ đến sinh mạng của Thất Kiệt chúng ta, sao tam đệ lại hàm hồ quá thế ?

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy khiêu khích :

- Giết người diệt khẩu, tài nghệ người bực nào mà lớn lối quá thế ? Ném trước một chỉ của ta thử xem !

Miệng vừa thốt dứt, thân hình đã thoát nhanh tới, ngón trỏ của bàn tay trái đột nhiên điểm khê vào hư không một điểm. Từ ngón tay chàng lập tức thoát ra một luồng khí trắng lơ lơ xẹt thẳng vào Dạ Điều Thân Ma.

- Thiên Cơ Chỉ !

Dạ Điều Thân Ma sững sốt buột miệng kêu to và nhấc mình vọt lùi để tránh.

Báo Điều, Lôi Điều hai người thấy thế nguy cho đại ca mình vội nhất tề vung chưởng ra, ngăn chặn lấy chỉ kinh của đối thủ.

May nhờ động tác nhanh nhẹn của hai người kịp thời đón nhận, Dạ Điều Thân Ma mới khỏi bị chỉ lực điểm trúng, nhưng dư kinh của chỉ lực vẫn còn đẩy được thân hình lão loạn choạng luôn mấy lượt !

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt, búa thêm một câu :

- Giờ đây người hần đã biết rõ, giết người diệt khẩu khó mà hoàn thành đấy chứ ?

Dạ Điều nét bàng hoàng vẫn còn hiện rõ lên sắc mặt lấp bắp hỏi :

- Ranh con thật phải chăng là truyền nhân của Thất Sát Thần Bà ?

Hoa Sĩ Kiệt dừng dừng đáp :

- Người bất tất phải gạn tra ta là đồ đệ của Thất Sát Thần Bà hay Nga Mi phái, mà chỉ nên biết là nếu các người bằng lòng hứa chẳng làm trái trời bại lý, không đến Thiếu Lâm để ám hại Huệ Nguyên là thiếu gia sẽ dung mạng cho bọn người.

Dạ Điều Thân Ma giận đến run bắn cả người, hừ hừ cười nhạt luôn mấy tiếng:

- Hôm nay ta thề quyết phải giết cho được người, chẳng vậy, không Trung Thất Điều này nhất định sẽ xuôi tay ẩn tích giang hồ !

Lão vọt quay đầu lại ra lệnh :

- Anh em hãy hiệp sức bày nhanh trận thế “Không Trung Điều Vong” thử xem tên tiểu tử này thoát đàng nào ?

Tọa Điều Kim Cang vội lên tiếng :

- Trong bảy người, lão nhị đã bị thương dưới tay giáo đồ Bình Thiên Giáo, lão tứ, lão ngũ cũng đều trọng thương, anh chỉ còn lại bốn, sợ e...

Dạ Điều Thân Ma giận dữ nạt ngang :

- Chúng ta mỗi người đứng một phương vị, vẫn có thể bày thành “Điều Vong ” được như thường, còn viện lý gì nữa ?

Hoa Sĩ Kiệt ngửa mặt cười dài :

- Từ lâu nghe danh Không Trung Thất Diệu, lừng danh giang hồ, thứ nhất là tuyệt kỹ “lưới chim ” khắp mặt anh hào đều nể mặt. Thiếu gia hôm nay muốn tận tường thưởng thức tài nghệ siêu việt của các người !

Lúc ấy, Dạ Diệu Thần Ma, Tọa Diệu, Báo Diệu, Lôi Diệu, bốn người đã lặng lẽ đứng trấn theo phương vị cố định của mình, vây quanh Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Hoa Sĩ Kiệt ngáng kiếm ngay trước ngực, đứng im như pho tượng, khí thế uy nghi như một thiên thần giữa bầy quỷ dữ, chẳng buồn đưa mắt nhìn ai.

Dạ Diệu Thần Ma bỗng buông ra một chuỗi cười lạnh lạnh, âm thanh chấn động, khiến lá rừng bốn bên phải xào xạc khua rung.

Hoa Sĩ Kiệt trừng mắt nói :

- Cười gì, trận thế “ Lưới chim ” của bọn người đợi gì mà chưa phát động ?

Tọa Diệu Kim Cang vẽ mặt nghiêm trang đỡ lời :

- Hoa thiếu hiệp chớ có khinh thường trận thế “ Lưới chim ” này, lần chót lão phu thật lòng khuyên thiếu hiệp đừng quản việc không đâu mà liên lụy đến bản thân !

Hoa Sĩ Kiệt cười khê :

- Lời nói của huynh đài tuy mang nhiều thiện ý nhưng tại hạ thật khó thể vâng theo, đại trượng phu lấy sự an nguy của thiên hạ làm trách nhiệm của bản thân, hướng chi, giữa Bình Thiên Giáo cùng tại hạ có mối thù sát sư diệt phái, lẽ đâu mặc nhiên để chúng tự do hoành hành, nuốt dần thế lực võ lâm.

Tọa Diệu kim Cang khe khẽ thở dài, hết lời khuyên giải thêm.

Dạ Diệu Thần Ma giơ cao hai bàn tay hữu lên, lớn tiếng quát :

- Tiểu tử ráng mà chống mắt xem tuyệt học Diệu Vong của chúng ta, uy lực lợi hại thế nào ?

Ba gã Tọa Diệu, Báo Diệu, Lôi Diệu đứng án ba hướng Đông, Nam, Bắc, cũng đồng thời quát to một tiếng, tay áo phát động liên hồi...

Hoa Sĩ Kiệt lập tức cảm thấy một loạt âm thanh vèo vèo như bão tố, trước mắt ánh thép ngập ngời chói chan, bốn phía trong mười trượng chu vi, dường như bị phải bức màn kinh lực úp chụp và bao trùm.

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, thấy giữa trời lơ mờ như có một mảnh lưới trắng khổng lồ, từ trên đầu chụp xuống !

Xung quanh kinh phong càng lúc càng to, đá bay cát chạy, bầu trời như u ám hẳn lại.

Hoa Sĩ Kiệt đã hết dám khinh thường, trường kiếm vung nhanh như điện chớp, quát lên một tiếng trợ uy lia thẳng ánh kiếm vào gã đầu dọc Dạ Diệu Thần Ma.

Rống lên một chuỗi cười the thé đặc ý. Dạ Diệu Thần Ma nhấc cao thân hình, nhẹ nhàng tránh khỏi thế công vừa xỉa đến !

Ngọn kiếm bị rơi vào khoảng không, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi giật mình lo lắng.

Cùng thời gian ấy, bốn người bên ngoài vòng trận bắt đầu chuyển động phòng tuyến theo thế xoay tròn như đèn kéo quân.

Dạ Diệu Thần Ma buông ra chuỗi cười ngạo nghễ quát to :

- “ Lưới chim ” đã bắt đầu giương rộng, ranh con hôm nay đừng mong sống sót ! Ha ha... ha... ha...

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày, quắc mắt quét quanh, quả nhiên nhìn thấy mảng lưới to màu trắng ấy đang từ từ hạ thấp và thắt chặt...

Không khí chung quanh chừng như ứ đọng, hơi thở bỗng thấy nặng nề nghèn nghẹn.

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh hãi, vội hú lên một tiếng như rồng ngâm, tung chân nhấc người lên cao vùng kiếm chém mạnh vào mảng lưới vô hình trên đỉnh đầu.

Phụp... Phụp !...

Mũi kiếm trên tay chàng dường như chạm phải một vật chi mềm sèo, khiến mũi kiếm dội bật trở về !

Chàng kinh ngạc nhũn thềm :

- Vì sao mà mũi kiếm rạch chẳng vỡ được, chẳng hiểu “ Lưới chim ” của chúng bằng vật gì tạo thành ?

Dạ Điểu Thần Ma ha hả cười to :

- Ranh con ngu ngốc kia, nếu như “ Điều võng ” của chúng ta có thể dùng kiếm rạch vỡ, còn đâu đáng gọi là vật kỳ bửu của võ lâm ? Hôm nay ngươi đã lọt lưới, đừng hòng sống sót trở về !

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ nghiến răng :

- Thiếu gia cùng các người không đại thù chẳng thâm hận tại sao lại nằng nằng muốn sát hại ta ?

Nhìn thấy ánh mắt lóe ngời sát khí của chàng, Dạ Điểu Thần ma không khỏi rùng mình sợ hãi nhìn tránh đi nơi khác.

Hoa Sĩ Kiệt dứt lời liền thúc mạnh trường kiếm phóng người đến bên lão.

Dạ Điểu Thần Ma vội thoát người nhảy tránh, miệng lớn tiếng quát to:

- Mọi người hãy mau gia thêm công, thúc mảng lưới bay nhanh xuống ngay !

Hoa Sĩ Kiệt thấy tốc độ nhảy tránh của đối phương rất đổi nhanh nhẹn, thuật khinh công xem ra còn hơn chàng một bậc, lòng chàng càng thêm kinh hãi.

Lúc còn ở Kim Định Nga Mi, sư phụ chàng Ngô Tịnh Chân Nhân có giảng giải qua cho chàng nghe về tài nghệ của nhóm Không Trung Thất Điều, bảo là họ sở trường về thuật khinh công “ Điều võng ” của họ đứng vào hàng kỷ tuyệt trên võ thuật, giờ đây tận mắt nhìn thấy, mới tin là lời thầy rất đúng !

Nhìn thấy thế vận tốc càng quay nhanh, và trên tay bọn họ không ngớt như đang thế tóm lưới to dạng màu trắng cứ theo đó hạ dần và thu hẹp...

Bất thần, chàng nghe bên tai có một giọng nói vo ve như muỗi réo:

Thiếu hiệp mau tìm cách thoát khỏi “ Điều võng ”, bằng không sẽ bị mảng lưới chụp kín, dù có Đại La Thần Tiên hạ phàm cũng chẳng mở nổi lưới ấy ! Thiếu hiệp bị trói chặt vào đó xương cốt sẽ dần dần bị siết chặt gãy vụn cho đến chết !...

Hoa Sĩ Kiệt máu nóng trí hăng cũng vội dùng thuật truyền âm đáp lại:

- Uy võ không thể khiếp phục được tại hạ, tại hạ cần muốn kiến thức “ Điều võng ” danh chấn giang hồ kia, thử xem lợi hại đến mức nào cho biết :

- Dứt lời chàng thét to một tiếng, vung ngược thanh kiếm chém thẳng vào mảng lưới đang chụp dần xuống đỉnh đầu.

Hoa Sĩ Kiệt góc trán rịn mồ hôi, nhúu mày suy nghĩ tìm cách giải trừ.

Giọng nói lúc nãy lại khẽ vang lên :

- Thiếu hiệp, mau xông về hướng Đông, tôi sẽ để cho một lối thoát thân, nếu chần chờ thêm một chút e chẳng còn kịp !

Hoa Sĩ Kiệt vội ngẩng đầu nhìn sang hướng Đông, mới hay kẻ đã dùng thuật truyền âm đàm thoại cùng chàng lại chính là Tọa Diệu Kim Cang, lúc bấy giờ đang đứng án ngữ nơi hướng Đông.

Hoa Sĩ Kiệt đáp lại bằng đôi mắt cảm kích, nhưng chàng vẫn đứng yên một chỗ, chẳng chịu di động thân hình.

Tọa Diệu Kim Cang chừng như đã sốt ruột, vụt quát lên một tiếng và xông thẳng về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vội lách đi nơi khác, thân hình Tọa Diệu Kim Cang vừa vạn lướt ngang qua chàng, khẽ giọng thúc giục :

- Thiếu hiệp mau xông ra hướng Đông ngay kẻo nguy hiểm bây giờ

Dạ Diệu Thân Ma thấy Tọa Diệu Kim Cang chạy sai phương vị, để lộ nơi góc Đông một đường trống, vội quát to :

- Lão tam, ngươi định làm gì thế ?

Tọa Diệu Kim Cang chẳng đáp cũng chẳng buồn quay đầu lại, lẳng lẳng xông thẳng qua hướng Tây, tông ngay vào gã Báo Diệu Thiết Bút.

Cả hai do thế đều té ngửa trên mặt đất, trận “ Diệu võng ” lập tức ngưng ngay lại !

Hoa Sĩ Kiệt thừa cơ hội ấy, găm to một tiếng, ánh kiếm kéo theo một vệt sáng dài chĩa thẳng vào Dạ Diệu Thân Ma, thân hình đồng thời nhấc vọt vào không khí lướt thẳng về hướng Đông, thoăn thoắt nhảy lên đáp xuống mấy lượt đả đi xa hơn ba, bốn trượng, thoáng mắt đã thoát khỏi vòng vây.

Dạ Diệu Thân Ma định vung khí giới chặn Hoa Sĩ Kiệt lại, nhưng trước thế công độc hại của chàng bị dồn lui liên tiếp mấy bước, đến lúc phát chiêu cản địch thì đã chậm.

Hoa Sĩ Kiệt đưa tay lau mồ hôi trán đứng xa xa thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy con mối đã xông được ra khỏi lưới. Dạ Diệu Thân Ma không đành được lửa giận chỉ ngay Tọa Diệu Kim Cang nạt to :

- Vu Minh, không ngờ hôm nay ngươi lại đột ngột trở mặt phản bội anh em.

Ngon kiếm trên tay cũng đồng thời vung động đâm vút vào người Tọa Diệu Kim Cang đang té ngùi trên mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt thấy thế cấp tốc phóng người trở lại vung kiếm thét vang.

- Dạ Diệu Thân Ma hãy dừng tay !

Một đạo bạch quang liên đó lia thẳng vào phía lưng của lão Dạ Diệu!

Vừa nghe phía sau có hơi gió lạ, vội triệt nhanh thế kiếm xoay phất người lại, song thế kiếm của đối phương đã như một mảnh hào quang chói bạc long lanh úp phủ xuống đỉnh đầu...

Dạ Diệu Thần Ma hốt hoảng kêu lên :

- Thần Ma Ngự Phong mạng ta đã hết !

Hoa Sĩ Kiệt ánh mắt lườm lườm, ngâm tăng thêm hai phần lực đạo ánh kiếm lập tức tỏa rộng như sao sa nhảm ngay đối phương phủ xuống.

Dạ Diệu Thần Ma vội vùng kiếm lên chống đỡ “ coong ” một tiếng ngân dài, lưỡi kiếm trên tay lão lập tức gãy thành đôi đoạn rơi văng xuống đất.

Một chiêu vừa đắc thủ, Hoa Sĩ Kiệt thêm phần chấn tinh thần, ngọn kiếm thứ hai bồi theo chớp nhoáng.

Dạ Diệu Thần Ma vô cùng hoảng hốt, đoạn vùng tay quật tới một quyền kinh phong tuôn ra ào ào phong tỏa lấy luồng kiếm khí vừa bay tới.

Hoa Sĩ Kiệt càng thêm tức giận, hừ lên một tiếng to thúc nhanh mũi kiếm vượt qua vòng đai khí kinh tia thẳng vào người đối thủ.

Một tiếng “ hự ” đau đớn theo đó vang lên nơi cánh tay Dạ Diệu thần Ma bị vạch một vết dài sâu mấy phân máu tươi ứa ra như suối !

Hoa Sĩ Kiệt dễ dãi buông tha, thế kiếm thứ ba đã tiếp nối chọc ngay yết hầu của lão.

Dạ Diệu Thần Ma trước thế liên công hung hiểm chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết, Tọa Diệu Kim Cang đang nằm im dưới đất bỗng nhảy phắt dậy, hấp tấp gọi :

- Thiếu hiệp xin dừng tay !

Hoa Sĩ Kiệt thế kiếm đang công ra nửa chừng vội thôi ngay trở lại, hướng mắt như hỏi han.

Tọa Diệu Kim Cang liền tiếp lời:

- Xin thiếu hiệp nể mặt Vũ mỗ mà tha mạng cho y !

Hoa Sĩ Kiệt chống kiếm ngân ngừ giây lâu chưa kịp thốt lời thì Dạ Diệu Thần Ma bỗng nghiêng răng rút lên:

- Tên họ Hoa kia, núi non chẳng đổi, chúng ta tái ngộ vẫn còn ngày !

Lão lại quay mặt ra phía sau tiếp lời :

- Lão lục, lão thất công lấy lão nhị, lão tứ, lão ngũ, lui nhanh !

Sáu người chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút vào rừng sâu.

Tọa Diệu Kim Cang chờ mọi người đã đi khỏi mới quay sang Hoa Sĩ Kiệt vòng tay cảm tạ :

- Mang ân Hoa thiếu hiệp nương tay tha mạng cho họ, Vũ mỗ thật cảm kích vô cùng !

Hoa Sĩ Kiệt vội vàng trả lễ :

- Ôn huynh đài cứu đệ thoát khỏi vòng lưới hiểm nguy đã khiến đệ cảm ơn chẳng hết, dám đâu nhận lấy trọng lễ ấy ! Song e nếu dung tha sáu người này, bọn họ tất sẽ đến Thiếu Lâm Tự để thi hành âm mưu rất có hại cho tính mạng của Huệ Nguyên đại sư...

Tọa Diệu Kim Cang vội ngắt lời :

- Chúng ta chịu khó đi suốt đêm ngày vượt lộ trình đến Thiếu Lâm Tự trước đề phòng vẫn còn kịp thì giờ.

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu tán đồng ! Thế là hai người giờ thuật khinh công băng rừng trực chỉ về hướng Tung Sơn.

vietkiem.com